

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: **L. P.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyněm
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 00 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2020, č. j. X, ve věci přestupku

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí Městského úřadu Šternberk (dále jen „městský úřad“) z 27. 11. 2019, č. j. X, tak, že pokutu snížil z 5 500 Kč na 3 000 Kč a ve zbylé části odvolání zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Městský úřad tímto rozhodnutím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Žalobce se přestupku měl dopustit tím, že 7. 7. 2019 v 8.10 h na silnici III. třídy č. 444 na křižovatce u Petrovického mlýna řídil motorové vozidlo tov. zn. Jeep Grand Cherokee, RZ X, v takové době po požití alkoholického nápoje, kdy byl ještě pod jeho vlivem. Dechová zkouška u žalobce prokázala po odečtení odchylky analyzátoru dechu a expertně

stanovené nejistoty přepočtu hodnotu 0,04 g/kg. Tím žalobce porušil § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.

3. Městský úřad žalobci uložil za přestupek pokutu 5 500 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na šest měsíců od právní moci rozhodnutí.
4. **Žalobce v žalobě** namítal nesprávné provedení dechových zkoušek, nedostatečné dokazování a absenci materiálního znaku přestupku. Dechové zkoušky byly provedeny v rozporu s metodikou (Pracovní postup č. 114-MP-C008-08 Metodika měření alkoholu v dechu pro analyzátor dechu, dále jen „metodika“), protože správní orgány nevyloučily přítomnost tabákového nebo jiného kouře v dechu žalobce, který to od počátku řízení namítal. První dechová zkouška byla provedena bezprostředně po zastavení vozidla, tato zkouška je „neprůkazná“ a proto ani výsledek druhé dechové zkoušky nelze použít jako důkaz; dechové zkoušky musí být dvě.
5. Správní orgány nevyhověly návrhu žalobce na dokazování svědeckou výpovědí. Správní orgány by měly svědeckou výpověď upřednostnit před listinami, které mohou obsahovat chyby nebo mohly být pozměněny. Písemné důkazy jsou v rozporu s průběhem silniční kontroly a jejími zjištěními.
6. Správní orgány neprokázaly materiální znak přestupku, tedy že žalobce kohokoli ohrozil nebo narušil veřejný zájem. Napadené rozhodnutí o ohrožení vůbec nehovoří. Žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že materiální znak odpovídá znakům formálním. Žalovaný sice konstatoval společenský zájem na dodržování pravidel silničního provozu, ale tato formulace stírá rozdíl mezi formálním a materiálním znakem. K naplnění materiálního znaku by muselo dojít ze strany správního orgánu ke zjištění přesného místa spáchání přestupku, což se nestalo. Žalovaný zdůraznil zájem na dodržování pravidel silničního provozu, ale smyslem pravidel je vytvořit takové podmínky v provozu na pozemních komunikacích, aby bylo minimalizováno ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, což musí být principiálně zájem vyšší než na dodržení pravidel silničního provozu. K takové situaci ovšem nedošlo.
7. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** podrobně popsal průběh řízení, včetně prokázání přestupku vzhledem k nulové toleranci alkoholu v dechu řidiče motorového vozidla. Žalobce podle podkladů rozhodnutí při dechových zkouškách nepil, ani nekouřil a svá tvrzení ničím nedoložil. Podle úředních záznamů Policie České republiky (dále jen „policie“) dechové zkoušky proběhly v souladu s metodikou, rozdíl mezi dechovými zkouškami činil šest minut a rozdíl ve výsledcích činil 0,02 promile a 7,14 %. První dechová zkouška byla ověřena druhou dechovou zkouškou. Dechový přístroj byl certifikovaný. Žalobce nepožadoval lékařské vyšetření spojené s odběrem krve a přiznal požití alkoholického nápoje předchozí večer. Žalobce na místě kontrole kouření nenamítal. Případné kouření s ohledem na odstup první dechové zkoušky od zahájení silniční kontroly nemělo vliv na výsledek zkoušky, námitka je účelová.
8. Žalovaný považoval navrhovaný výsledek policistů za nadbytečný. Provedené dokazování osvědčilo spáchání přestupku.
9. V souladu s § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) k naplnění materiální stránky postačuje ohrožení chráněného zájmu, kterým je v daném případě organizace dopravy a zajištění její bezpečnosti. V posuzovaném případě nenastaly žádné zvláštní okolnosti věci. Objektem předmětného přestupku je v posuzovaném případě zájem, aby řidič řídil vozidlo

neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo. Posuzovaný přestupek je přestupkem ohrožovacím, nikoli poruchovým. Žalobce nemusel ohrozit žádnou konkrétní osobu, postačuje, že zde bylo nebezpečí ohrožení. Jinými slovy, přestupky ohrožovací jsou škodlivé již tím, že vytvářejí nebezpečnou situaci, aniž by muselo dojít ke konkrétním škodlivým následkům.

10. Materiálním znakem je společenská škodlivost činu, za kterou považujeme porušení nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem a při zkoumání odpovědnosti za přestupek je správní orgán povinen zjišťovat naplnění materiální stránky přestupku. K naplnění předmětných přestupků postačuje ohrožení zájmu společnosti.
11. Oznámení přestupku, výsledky dechových zkoušek, které žalobce podepsal, a úřední záznam policie utvářejí ucelený řetězec důkazů o spáchání předmětného přestupku.
12. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám zjistil **ze správního spisu** z oznámení přestupku ze 7. 7. 2019, že policie naměřila žalobci v 8.11 h hodnotu 0,28 promile alkoholu v dechu a v 8.17 h hodnotu 0,26 promile alkoholu v dechu.
14. Podle úředního záznamu policie ze 7. 7. 2019 hlídka policie zastavila žalobce v 8.10 h. Žalobce souhlasil s naměřenými hodnotami a nepožadoval lékařské vyšetření spojené s odběrem krve. Žalobce po poučení uvedl, že vypil předchozího večera od 21.30 h do 23 h tři dvanáctistupňová piva o objemu 0,5 l. Podle úředního záznamu policie ze 7. 7. 2019 o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů bylo u žalobce podezření na požití alkoholického nápoje, výzva k lékařskému vyšetření s odběrem krve nebyla nutná a žalobce ho nepožadoval. Žalobce záznam podepsal, stejně jako výtisky z přístroje Dräger Alcotest 7510. Ve spise je založen kalibrační protokol, podle kterého byla kontrola přístroje provedena podle stanoveného postupu 4754.600 ver. 08/2017 rev. 2.0, a ověřovací list, podle kterého byl jmenovaný přístroj použitelný k měření, platnost ověření končila 22. 5. 2020.
15. V omluvě z ústního jednání zástupce žalobce namítl, že těsně před silniční kontrolou kouřil.
16. Žalobce v odvolání namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí o přestupku, že přestupek spáchal někdo jiný, že žalobce těsně před silniční kontrolou kouřil, že k tomu mají být vyslechnuti svědci a dále absenci materiálního znaku přestupku. Správní orgán neprokázal konkrétní ohrožení ani žádný následek přestupkového jednání a nezohlednil konkrétní okolnosti věci. Minimalizace ohrožení ostatních účastníků silničního provozu je zájem vyšší než dodržení pravidel silničního provozu.
17. Soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
18. Napadené rozhodnutí městského úřadu a žalovaného jakožto jeden celek není nepřezkoumatelné. Městský úřad poukázal na to, že dokazování osvědčilo přestupek žalobce a byl dodržen postup dle metodiky, podle které nesmí testovaná osoba kouřit během testů. Z dokazování neplynou pochybnosti, žalobce svá tvrzení nijak nepodpořil, ani neprokázal. Žalobce při silniční kontrole nic nenamítal, ani nežádal o lékařské

vyšetření spojené s odběrem krve. K navrženým výsledkům zasahujících policistů městský úřad uvedl, že provedené dokazování osvědčilo spáchání přestupku a nebyly o tom pochybnosti. Z hlediska materiálního znaku je zde zákonem chráněna bezpečnost a plynulost silničního provozu, přičemž jejich porušení bylo nízké s ohledem na hodnoty měření a šlo o ohrožení zájmu chráněného zákonem. Bylo na žalobci, aby si devět hodin po požití alkoholu zjistil ovlivnění alkoholem. Žalobce nebyl nucen řídit vozidlo z nějakého naléhavého důvodu, měl situaci řešit jinak. Městský úřad uvedl, že „žádné polehčující okolnosti neshledal a že jako polehčující okolnost shledal, že nebyli ohroženi ostatní účastníci silničního provozu“ a že žalobce porušil pouze jedno ustanovení zákona a podle měření překročil hladinu alkoholu v krvi jen minimálně.

19. Žalovaný aproboval závěry městského úřadu a dodal, že požadavek na časový odstup od skončení kouření je stanoven, protože by mohlo dojít k poškození či zničení analyzátoru (jeho senzoru). K vyloučení ostatních vlivů na přesnost měření slouží provedení opakovaného měření minimálně po pěti minutách. V daném případě byla druhým výsledkem potvrzena platnost dechové zkoušky a přítomnost alkoholu v dechu žalobce. Naměřená hodnota 0,04 promile byla nízká, avšak je zde nulová tolerance alkoholu v dechu u řidičů v silničním provozu. Stanovení spodní hranice trestu napovídá, že zákonodárce považuje takové jednání za závažné. V projednávané věci nebyly žádné okolnosti, které by vylučovaly společenskou škodlivost přestupku.
20. Podle soudu z provedeného dokazování nebylo zjištěno chybové hlášení analyzátoru alkoholu z dechu, ani nevystaly jiné pochybnosti o výsledku měření. Žalobce při silniční kontrole neuvedl nic na svou obhajobu, ani nevnesl do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti.
21. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že policisté žalobci při prováděné silniční kontrole 7. 7. 2019 naměřili hodnoty 0,28 ‰ a 0,26 ‰ alkoholu v dechu, po odečtení možné odchylky měření se jedná o hodnoty 0,04, resp. 0,01 ‰. Měření bylo provedeno dechovým analyzátozem Dräger Alcotest 7510 s platnou kalibrací i ověřením.
22. Žalobce souhlasil s naměřenými hodnotami a nepožadoval lékařské vyšetření spojené s odběrem krve a vysvětlil, že vypil předchozího večera od 21.30 h do 23 h tři dvanáctistupňová piva o objemu 0,5 l. Žalobce svůj souhlas s naměřenými hodnotami rovněž stvrdil svými podpisy na výtiscích z předmětného přístroje.
23. Žalobce výsledky měření relevantním způsobem nezpochybnil ani ve správním řízení ani v soudním řízení správním. To znamená, že žalobce nevnesl do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 a 50 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
24. Námitku, že měření alkoholu v dechu mohlo ovlivnit kouření, vznesl žalobce až v omluvě z jednání u městského úřadu, policistům nic takového nesdělil a podle záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebyl pach kouře zaznamenán. Žalobce takovou skutečnost nebo námitku neuvedl ani v odporu proti příkazu. Žalobce kouření při provádění testu na alkohol v dechu ani těsně před jeho započítáním neprokázal, ani nenavrhoval důkazy k jeho prokázání. Žalobce sice navrhl výsledky svědků. Proto tato jeho odvolací a žalobní námitka nebyla způsobitelná důvodně zpochybnit skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupku.
25. Nelze odhlédnout od skutečnosti, že námitku kouření těsně před silniční kontrolou žalobce prvně uplatnil až v podaném odvolání, ačkoliv ji mohl vznést dříve, tj. při silniční

kontrole (důležitosti tvrzené skutečnosti si je přitom nepochybně vědom i právní laik). I při plném respektování vyloučení aplikace zásady koncentrace řízení ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu v oblasti správního trestání (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48) se uplatnění žalobcovy námitky již po zastavení hlídkou jeví být naprosto přirozenou reakcí člověka. Obrana tohoto typu, předestřená žalobcem až v pozdějším stádiu správního řízení se totiž může jevit (a v dané věci se také jeví) dle kontextu věci a stejných námitek zástupce žalobce ve shodných typových věcech jako účelová.

26. Soulad provedeného měření s návodem k obsluze byl v průběhu řízení dostatečně zjištěn především výtisky z přístroje. Měření je nutné považovat za správné také s ohledem na to, že žalobce podepsal protokoly s naměřenými hodnotami i oznámení přestupku. Podpis obviněného je v těchto případech třeba chápat jako souhlas s uvedeným skutkovým stavem - srov. rozsudek NSS č. j. 7 As 220/2016-29.
27. K důvodu časového odstupu řízení motorového vozidla od požití alkoholu se NSS vyjádřil již v rozsudku z 12. 2. 2014, č. j. 5 As 126/2011-77, kde uvedl, že v případě, že osoba hodlá po požití alkoholu v blízké době řídit motorové vozidlo, není namístě rozumně spoléhat na to, že alkohol u ní nebude zjištěn. S ohledem na obecné povinnosti účastníků silničního provozu dle § 4 odst. 1 zákona o silničním provozu (chovat se ohleduplně a ukázněně, neohrožovat život, zdraví nebo majetek, přizpůsobit své chování jak technickým podmínkám, tak svým schopnostem a zdravotnímu stavu) je zřejmé, že na řidiče jsou při provozu vozidla kladeny zvýšené požadavky, co se týče hodnocení jejich vlastního stavu a způsobilosti. V projednávané věci žalobce uvedl, kdy a přibližně kolik alkoholu požil; k ověření jeho vlivu neučinil žádné další kroky a nemohl se tedy důvodně domnívat, že nemůže být pod jeho vlivem. Pokud tak usoudil, nelze než jeho jednání označit za nedbalostní. Námitka žalobce tedy není důvodná.
28. Při porovnávání protichůdných tvrzení policistů a řidiče podezřelého z přestupku je třeba také uvážit, že policista zpravidla žádnou zvláštní motivaci na neoprávněném obvinění řidiče z přestupku nemá, zatímco řidič v takové situaci má silnou motivaci plynoucí ze snahy vyhnout se hrozícímu trestu. Správní orgány se zabývaly věrohodností nabízených tvrzení žalobce. Z okolností bylo však zjevné, že jím uplatňované námitky jsou veskrze účelové především s ohledem na časový odstup, se kterým tato tvrzení uváděl (při provádění kontrole, v odporu ani při ústním jednání neuvedl žádné námitky – neúčastnil se ho, stejně jako jeho zástupce), jejich nepravděpodobnost a typová podobnost s námitkami uváděnými v obdobných řízeních.
29. V souhrnu uvedené skutečnosti, ze kterých vycházely správní orgány, tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů, které dokládají, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Za takové situace nebylo nutné provádět další důkazy k prokázání skutkového stavu (včetně výslechů svědků) a správní orgány neporušily povinnost zjistit skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.
30. Řidič se dopustí přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, pokud byla zjištěna hladina alkoholu v jeho krvi v době odběru nejméně 0,24 g/kg. Vychází-li právní rámec z **tzv. nulové tolerance** k hladině alkoholu v krvi řidiče, není jeho odpovědnost vyloučena tím, že se zjištěná hladina alkoholu jeví po odečtení tzv. fyziologické hladiny (0,20 g/kg) marginální (srov. rozsudek NSS z 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010-78).

31. Objektem předmětného přestupku je v konkrétním případě žalobce zájem, aby řidič řídil vozidlo neovlivněn alkoholem jako účinnou látkou alkoholického nápoje, která může snížit jeho pozornost a schopnost ovládat vozidlo.
32. Praxe správních orgánů se v tomto ohledu opírá především o metodiku, na niž v posuzované věci odkázal městský úřad i žalovaný. Významem metodiky měření se NSS zabýval v rozsudku z 11. 7. 2013, č. j. 7 As 170/2012-24, v němž uvedl následující: *„Metodiku sice není možné samu o sobě považovat za právně závazný pokyn pro postup policisty, nicméně má pro posouzení věrohodnosti měření velký význam. Metodika má zohlednit všechny relevantní vlastnosti měřicího přístroje (zejména jeho technické parametry, fyzikální principy, na základě nichž funguje, aj.) včetně předem předvídatelné nestandardní situace při měření. S ohledem na to vše má dát uživateli měřicího přístroje takové pokyny k jeho používání, které povedou při jejich dodržení ke spolehlivým výsledkům měření. Metodika má tedy zajistit, že postupuje-li policista podle ní, může být výsledek měření považován za věrohodný.“* V posuzovaném případě bylo prokázáno bez důvodných pochybností, že měření proběhlo v souladu s metodikou, co se týče dovolené odchylky mezi dvěma měřeními 7,14 % (méně než 10 %) a časového odstupu mezi zkouškami (šest minut oproti metodikou požadovaným nejméně pěti minutám).
33. Podle § 5 zákona o odpovědnosti za přestupky přestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Naplnění formálních znaků představuje v obvyklých situacích i naplnění znaků materiálních, ledaže by tu byly zvláštní okolnosti věci, které by naplnění znaku společenské škodlivosti bránily (srov. rozsudek NSS ze 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, č. 2011/2010 Sb. NSS). Obdobně k tomu uvádí též NSS v rozsudku z 27. 9. 2016, č. j. 6 As 187/2016-23, bod 20, že *„v obecné rovině bude naplnění materiálního znaku přestupku splývat s naplněním formálních znaků, a to zejména u přestupků ohrožovacích“*. Správní orgány se materiální stránkou v řadě případů výslovně zabývat nemusí, to zejména v těch situacích, kdy je naplnění materiální stránky nepochybné a ani přestupce naplnění materiální stránky nezpochybňuje (např. rozsudek NSS z 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013-28, body 34 - 37). Materiální znak hraje klíčovou roli v hraničních případech. O ten se však v posuzovaném případě nejedná.
34. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Soud se rovněž ztotožnil s vyjádřením žalovaného k žalobě. Proto žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
35. Soud rozhodl o nákladech řízení v souladu s § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, proto se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 2. června 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje A. V.